

ΑΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤΕΡΑΙ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑΙ
ΤΗΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ¹

ΑΠΟ ΤΗΣ ΛΥΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΥΠΟ
ΤΩΝ ΦΡΑΓΚΩΝ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΚΤΗΣΕΩΣ

1204. (28 'Ιανουαρίου). Εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Φράγκων ἐνοικήπει λιμὸς καὶ, γενομένης ἐπαναστάσεως, χρίεται αὐτοκράτωρ ἀνευ συγκαταθέσεως τοῦ πατριάρχου ὁ Νικόλαος Καναβός. (5 Φεβρουαρίου). Στέφεται ἐπίσημως νόμιμος αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ πατριάρχου ὁ 'Αλέξιος Δούκας Μούρτζουφλος ὡς 'Αλέξιος Ε'. Ὁ 'Αλέξιος Δ' στραγγαλιζεται καὶ ὁ 'Ισαάκ ἀποθνήσκει ἐκ τοῦ τρόμου. (12 'Απριλίου). Μετὰ ἀποτυχοῦσαν ἔξοδον τοῦ Αὐτοκράτορος κατὰ τῶν Φράγκων, ἡ πόλις πολιορκεῖται καὶ ἐκπορθεῖται. Ὁ 'Αλέξιος Ε' διαφεύγει διὰ τῆς χρυσοῦς πύλης καὶ ὁ ἀχαλίνωτος στρατὸς τῶν πολιορκητῶν εἰσελεύεται μετὰ μονίας. «Οἱ Βενετοὶ διαρπάζουν, οἱ Γάλλοι χλευάζουν καὶ ἀτιμάζουν, οἱ Γερμανοὶ διασκεδάζουν καὶ καταστρέφουν» κατὰ τοὺς ἱστοριογράφους. Ὁ Βαλδουῖνος τῆς Φλανδρίας ἐκλέγεται αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Θωμᾶς Μοροζίνης πατριάρχης, δεκατρεῖς δὲ ἱερεῖς Βενετοὶ ἐγκαθίστανται εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν. Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος Κομνηνός, νόθος ἐξάδελφος τῶν Ἀγγέλων, καταλαμβάνει τὸ θέμα τῆς Νικοπόλεως καὶ γίνεται κυβερνήτης τοῦ ἐντελῶς ἀλεξαρτήτου ἀπὸ τῶν Λατίνων δεσποτάτου τῆς Ἠπείρου, ὅπερ ἐκτείνεται ἀπὸ Ναυπάκτου μέχρι Δυραχίου.

¹ Ἴδε Ἠμ. Μεγ. Ἑλλάδος 1928.

- (6 Δεκεμβρίου). Ὁ Λάσκαρις ἠττάται ὑπὸ τοῦ Πέτρου de Bracheuil παρὰ τὸ Ποιμάνιον καὶ περιέρχονται εἰς τοὺς Φράγκους τὸ Λοπάδιον, ἢ Ἀπολλωνία καὶ ἡ Νικομήδεια.
1205. Ὁ αὐτοκράτωρ Βαλδουῖνος καὶ ὁ Λίνδολος ἐκστρατεύουν κατὰ τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλ' ἐπελθὼν ὁ μετὰ τῶν Ἑλλήνων συμμαχίας ὁ Βούλγαρος ἡγεμὼν Καλογιάννης (ἢ Σκυλογιάννης) μετὰ πολυαριθμοῦ στρατοῦ κατατροπώνει τοὺς Φράγκους καὶ αἰχμαλωτίζει τὸν Βαλδουῖνον. Οἱ διασωθέντες ἐκ τῆς φοβερᾶς σφαγῆς φεύγουν πρὸς τὴν Προποντίδα. Ὁ Καλογιάννης ἀπαλλαγείς τῶν Φράγκων στρέφεται κατὰ τῶν Ἑλλήνων καταστρέφων καὶ ἐρημῶν τὴν Μακεδονίαν καὶ σφάζων τοὺς κατοίκους τῆς.
1206. Στέφεται αὐτοκράτωρ ἐν Νικαίᾳ ὁ Θεόδωρος Λάσκαρις καὶ καθίσταται ἡ πόλις αὕτη κέντρον τοῦ ἀνωτέρου κλήρου καὶ τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκογενειῶν.
1207. Θάνατος τοῦ Καλογιάννη πρὸ τῆς Θεσσαλονίκης κατὰ τὴν θρησκευτικὴν παράδοσιν διὰ τοῦ δόρατος τοῦ πολιούχου Ἀγίου Δημητρίου.
1207. Ὁ Θεόδωρος συνομολογεῖ μετὰ τοῦ Φράγκου αὐτοκράτορος Ἑρρίκου διετὴ ἀνακωχῆν.
1209. Νικᾷ τὸν Πέτρον de Bracheil, ὅστις καὶ θανατοῦται ὑπὸ τῶν ἐκδικουμένων διὰ τὰ ὑπ' αὐτοῦ προξενηθέντα δεινὰ Ἑλλήνων.
1211. Ἐνιοχυθεὶς ὑπὸ Φράγκων μισθοφόρων νικᾷ καὶ συλλαμβάνει τὸν πολιορκοῦντα τὴν Ἀντιόχειαν Καϊκοσροῦ καὶ τὸν σύμμαχόν του Ἀλέξιον Ι' καὶ ὑποχρεώνει τοὺς Τούρκους νὰ ἐκκενώσουν μέγα μέρος τῆς ἀσιατικῆς παραλίας.
1212. Οἱ Φράγκοι δυσφοροῦντες διὰ τὰς ἐπιτυχίας ταύτας τοῦ Θεοδώρου ἐκστρατεύουν ἐναντίον του ὑπὸ τὸν Ἑρρίκον καὶ τὸν νικοῦν παρὰ τὴν Λουσαρκόν, ἀλλὰ πρὸς βορρᾶν ἀποκροῦνται καὶ τελικῶς τὸ Βυζάντιον καὶ ἡ Νίκαια συνομολογοῦν εἰρήνην.
1216. Ὁ αὐτοκράτωρ Ἑρρίκος ἀποθνήσκει ἐν Θεσσαλονίᾳ.
1222. Ἀποθνήσκει καὶ ὁ Θεόδωρος, ἀφοῦ ἦνωσηεν ὑπὸ τὸ σκήπτρον του πᾶσαν σχεδὸν τὴν δυτικὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀηλίκου υἱοῦ του Κωνσταντίνου ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἰωάννης Δούκας Βατάτζης.
- Ἡ Θεσσαλονίκη περιέρχεται εἰς χεῖρας τοῦ Θεοδώρου Δούκα Ἀγγέλου, ὅστις εἶχε διαδεχθῆ εἰς τὸ Δεσποτάτον τῆς Ἡπείρου τὸν ἀδελφόν του Μιχαὴλ καὶ τὸ κράτος αὐτοῦ ἐκτείνεται σχεδὸν μέχρις Ἀδριανουπόλεως καὶ Φιλιππουπόλεως, ἐκδιωχθέντων πανταχόθεν τῶν Βουλγάρων.
1224. Οἱ Φράγκοι νικῶνται παρὰ τὰς Σέρρας ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου καὶ παρὰ τὸ Ποιμάνιον ὑπὸ τοῦ Βατάτζη.
1230. Ὁ Θεόδωρος καταπατῶν τὴν μετὰ τῶν Βουλγάρων συνθήκην

- εισβάλλει εἰς τὴν Θράκην, ἀλλὰ νικᾶται ὑπὸ τοῦ Βουλγάρου ἡγεμόνος Ἀσέν παρὰ τὴν Κλοκοτνίτσαν.
1235. Ὁ Βατάτζης, συμμαχήσας μετὰ τοῦ Ἀσέν κατὰ τῶν Φράγκων, κυριεύει τὴν Καλλιπόλιν καὶ ἐπισφραγίζεται ἡ συμμαχία ἐν Λαμψάκῳ δι' ἐπιγαμίας τῶν δύο ἡγεμονικῶν οἰκογενειῶν.
1242. Ὁ Βατάτζης διαβάς εἰς Εὐρώπην πολιορκεῖ τὴν Θεσσαλονίκην, ἀλλ' ἀδυνατῶν ἀνευ στόλου νὰ τὴν κυριεύσῃ, συνθηκολογεῖ μετὰ τοῦ Ἰωάννου Ἀγγέλου, ὅστις τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἐπικυρίαρχον διατηρῶν τὸν τίτλον τοῦ Δεσπότη.
1246. Ὁ Βατάτζης διαβαίνει ἐκ νέου τὸν Ἑλλησποντον καὶ προελαύνων ἀποσπᾷ ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους τὰς Σέρρας, τὸ Μελένικον, τὴν Στηνήμαχον καὶ πᾶσαν τὴν Β. Μακεδονίαν. Ὁ διαδεχθεὶς τὸν Ἰωάννην Ἀγγελον ἀδελφὸς Δημήτριος ὑποτάσσεται ἀμαχητῆ καὶ ἡ Θεσσαλονίκη περιέχεται εἰς τὸν Βατάτζην.
1254. Ὁ τελευταῖος Δεσπότης τῆς Ἠπείρου Μανουὴλ μετὰ ἀτυχῆ ἀντίστασιν ὑποτάσσεται εἰς τὸ κράτος τῆς Νικαίας.
(30 Ὀκτωβρίου). Ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ ἡπειρωτικοῦ ἀγῶνος ὁ Βατάτζης ἀποθνήσκει ἐν Νυμφαίῳ παρὰ τὴν Ἐφεσον καὶ διαδέχεται αὐτὸν ὁ υἱὸς του Θεόδωρος Λάσκαρις Β'.
1255. Ὁ Θεόδωρος ἐκστρατεύει κατὰ τοῦ Βουλγάρου Μιχαὴλ Ἀσέν καὶ νικᾷ αὐτὸν κατὰ κράτος εἰς τὸ στενὸν Ροῦπελ.
1256. Μετὰ δευτέραν νίκην ἐξαναγκάζεται εἰς εἰρήνην.
1258. Ὁ Θεόδωρος Λάσκαρις Β' ἀποθνήσκει ἐν τῇ παρὰ τὸν Ἐριμον Μαγνησίᾳ ὀρίσας διάδοχον τοῦ θρόνου τὸν ἀνήλικον υἱὸν του Ἰωάννην Δ' ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τοῦ πρωτοβεστιαρίου Μωζαλῶνος καὶ τοῦ πατριάρχου Ἀρσενίου.
1259. Στέφεται συναυτοκράτωρ ὁ Μιχαὴλ Παλαιολόγος συγγενὴς ἐκ συζύγου ἀνεμῆς τοῦ Βατάτζη.
1260. Ὁ Μιχαὴλ διέρχεται τὸν Ἑλλησποντον καὶ ἀφαιρεῖ ἀπὸ τῶν Φράγκων τὰς ὑπολειφθεῖσας κτήσεις, δόσας ἀνακωχὴν ἐνὸς ἔτους.
1261. Τυφλοῦται καὶ φυλακίζεται ὁ κατ' ὄνομα αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Λάσκαρις Δ'.
(25 Ἰουλίου). Ὁ Μιχαὴλ Στρατηγόπουλος μετὰ 800 ἀνδρῶν ἀναβαίνουν τὰ τεῖχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως κατόπιν συνεννοήσεως μετὰ τῶν κατοίκων. Ὁ αὐτοκράτωρ Βαλδουίνος δραπετεύει εἰς Εὐβοίαν. Αἱ συνοικίαι τῶν ἀνθισταμένων Φράγκων καὶ Βενετῶν πυρπολοῦνται. Ὁ κληρὸς τῶν Λατίνων μετὰ τοῦ αἰρετικοῦ πατριάρχου ἀπέρχονται εἰς Εὐβοίαν καὶ εἰς νήσους κατεχομένας ὑπὸ τῶν Βενετῶν.
(15 Αὐγούστου). Ἀνασύστασις τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους. Θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου εἰς τὴν βασιλεύουσαν καὶ πανηγυρικὴ στήσις αὐτοῦ ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀγίας Σοφίας.